

HELMIKUUN 2024 INSPIS-TEKSTIT

Reppu painaa ja askel käy hataraksi. Päälaki ja niska ovat auringosta palaneet, mutta vanhus löytää vuoristosta hoitokodin, jossa luvataan nuoruus takaisin.

Pirjo Mellanen

Askeleet

Vuoren kylkeä kiertää hän joka kotia kaipaa
Niin paljon että haluaa nauttia paluusta aina uudestaan

Matalalla pilven reunat, uhkaavat aueta kuin kukkaronpohja
ja kastella meidät kuin sammaleet

Että olisimme yhtä
Että tietäisimme olevamme jo kotona

Sanna

Ilmesty mieleeni aivan omituisina hetkinä,
tietämättäsi
Nukkuessasi omakotitalossa,
ovi takalukossa.

Luottamuksesi tähän maailmaan
on kovin vahvaa
askeleesi ja katseesi sen paljastaa

Haluaisin siulta jotakin:
askeltesi vahvuuden
lasinsirujenkin päällä kulkiessa

Luoton koko maailmaan?
Saat pitää itselläsi,
se olisi miulle liikaa

nimimerkki: Elise

CAMINO SIMPUKKAREITEILLÄ

Olen käynyt monilla vaelluksilla kotimassa ja ulkomailla. Mieleenpainuvien oli varmasti ensimmäinen syksy 2012 Caminolla Espanjassa kohteenamme Santiago de Compostella. Valmistauduimme retkelle reilun vuoden. Hankimme varusteita, kävelimme vaelluskengät sisään ja pohdimme, miten vähillä varusteilla selviämme, koska kannamme kaiken rinkoissa. Ryhmämme kaikki jäsenet olivat itsellisiä ihmisiä mutta tottuneet työskentelemään ryhmässä. Niinpä palvelimme matkallamme toinen toisiamme ja vaelsimme sulassa sovussa Espanjan pölyisiä teitä ja polkuja.

Yksi osuus muistutti inspiraatiokuvan polkua halki viinitarhojen. Rinteeltä toiselle ja laaksosta toiseen. Olimme tuolloin ns. ranskalaisella reitillä, jossa oli kuivaa ja kuumaa. Tapasimme nunnan, joka vaelsi nousut kävellen sik-sakia helpottaakseen kulkuaan. Rasitus ehkä keveni mutta askeleita tuli lisää. Nousimme viinilaaksosta lopulta suuren tien varteen ja viimeinen nousu oli vaativa ja jyrkkä. Rinkka painoi armottomasti nousussa, ja olin vähällä huutaa toverilleni, että tule hakemaan rikkani, en pääse muuten ylös, mutta ponnistin viimeiset voimani ja pääsin ylös.

Yövyimme ensimmäisellä vaellusviikolla pohjoisella reitillä eli Nortella pyhiinvaeltajien albergoissa ja refugioissa. Ne olivat halpoja, ja niissä sai usein myös aterian ja aamupalaa. Oli mahdollisuus käydä suihkussa ja pestä vaatteita. Mieleenpainuvien niistä oli entisen papin, padren, omalla entisellä maatilallaan pitämä majatalo, jossa oli pyhiinvaeltajia palvelemaan laaja vapaaehtoisten joukko.

Tulimme majoituskohteeseen verraten myöhään. Padre oli käynyt Suomessa ja antoi meille armoa, ettemme joutuneet suuriin yhteismakuusaleihin. Saimme hyvät majoitushuoneet, joista toisessa oli oma suihku, muuten piti käydä yhteistiloissa suihkussa ja pesemässä pyykkiä. Hän kutsui meidät yhteiseen tilaisuuteen ennen päivällistä. Pelkäsimme hieman, että se on luonteeltaan uskonnollinen, mutta Padre puhuikin aivan muita asioita espanjaksi, ja nuori nainen käänsi hänen puheensa englanniksi. Hän kertoi pyhiinvaellusreittien kunnossapidosta, lintujen muuttoreiteistä ja Pohjois-Espanjan eroosiosta, jota aiheuttaa mm. eucalyptuspuiden ryöstöviljely. Kävimme läpi mistä matkailijat olivat kotoisin, ja meitä oli 46 eri kansallisuutta. Padre perusteli myös pitkään, miksi hänen majatalossaan yöpymismaksu oli vapaaehtoinen ja määrittelemätön. Sitten tarjottiin päivällistä, jossa eturuoaksi oli vihanneskeittoa, leipää ja viiniä, joka oli lahjoitettu majatalolle. Pääruoaksi oli lihakeittoa ja jälkiruoaksi hedelmiä. Leipää ja viiniä sai niin paljon kuin halusi. Pohdimme yhdessä kohtuullisen maksun majatalon palveluista ja laitoimme sen yhteiskulukassastamme lippaaseen. Minä ja eräs tovereistani mietimme maksua yön yli, ja veimme aamulla lippaaseen vielä lisää rahaa. Aamulla saimme ihanan aamiaisen ja lähdimme jälleen taipaleelle.

Pohjois-Espanjan rannikolla ilmasto on viileämpää kuin keskemällä ylänköaluetta, jossa ranskalainen reitti kulkee. Atlantin aallot ovat vaeltajan oikealla puolella ja merituuli viilentää rinkankantajaa.

Opettelin sen verran espanjaa, että pystyimme saamaan majoituksen pohjoisrannikolla. Erityisen hyvin opettelun lukusanat, että pystyin asioimaan kauppoissa ja ravintoloissa. Pohjoisrannikon ihmiset eivät puhu juuri englantia. Ranskaa he osaavat jonkin verran. Siitä oli apua eräässä hotellissa, kun pyykkimme jäivät lukkojen taakse ja olisi pitänyt jatkaa matkaa.

Noista ensimmäisen syksyn kahdesta viikosta jäi välillemme ystävyys, ja jatkoimme vaelluksia eri kokoonpanoissa kotimaassa, Montenegrossa ja Italiassa. Kävely on meditatiivista eikä kukaan jaksu puhua koko päivää. Vaelsimme välillä hiljaisuudessa ja keskityimme näkemäämme ja omiin ajatuksiimme. Näimme paljon upeita rantoja, eksoottisia kasveja ja monia tuttuja pensaita ja puita suurina ja elinvoimaisina. Paikalliset ihmiset arvostavat pyhiinvaeltajia, ja saimme monia asioita edullisesti ja hyvää palvelua kaikkialla.

Satu Henttonen

KUIN MAGNEETTI

Kymmenien vuosien ajan sama kohde ja aina uusia polkuja. Luulisi, että kyllästy, mutta ei.

Kontrasti kaupungin hälinän ja vuoriston hiljaisuuden välillä tekee hyvää. Joskus haluaa istahtaa nauttimaan jonkun muun valmistamaa ateriaa, kuunnella klassista musiikkia Englantilaisessa kirkossa tai kierrellä putiikkeja miehen kiusaksi. Kohta pitää kuitenkin taas pakata reppu ja mennä kuuntelemaan kastelukanavan vienoa solinaa. On päästävä astelemaan betonipolulla. Siellä on oltava silmät tarkkana, ettei tipahda 200 m alempana ammottavaan rotkoon. Valokuvia ja videoita katsellessa matkanteko tuntuu tosin paljon hurjemmalta kuin patikoidessa. Kasvillisuus naamioi rinteet petollisen turvallisiksi.

Levadoiden kiertämisessä on samaa tunnelmaa kuin reititissä. Usein saa kulkea aivan yksin. Tulee epätodellinen olo, kuin siirtyisi johonkin satojen vuosien takaiseen maailmaan, keskelle viidakkoa. Keskittyminen askeliin tyrkkää muut ajatukset pois mielestä. Arjen huolet pyyhkiytyvät pois.

Mutta miten hirveän raskasta näiden lukemattomien betonipolkujen rakentamisen on täytynyt olla ja miten epätoivoisen uuvuttavaa on hoitaa jyrkillä rinteillä olevia viljelmiä, joihin pääsee ainoastaan jalan. Joskus vastaan tulee ikääntynyt mies tai nainen raahaten säkkiä täynnä juureksia. Hävettää. Kerran kevensimme omaatuntoamme kantamalla yhden nilkuttavan mummon kantamuksia kotiin asti. Hän kiitti vuolaasti meitä kielellä, jota emme ymmärtäneet. Taas hävetti.

Olemme todella etuoikeutettuja saadessamme ihan huviksemme patikoida näissä sanoin kuvaamattoman kauniissa maisemissa. Tässä me kaksi jo elämämme ehtoolla olevaa ihmistä astelimme omilla jaloillamme vehreissä metsissä ja laaksoissa, nautimme ylänköjen jylhydestä ja vuorenhuippujen huikaisevista näkymistä.

Ainakin vielä tänä vuonna.

Sinikka

KIITOS KAIKILLE KIRJOITTAJILLE JA AURINKOISTA KEVÄTTÄ!